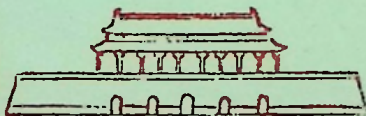

1 kr

J. Stalin

Om perspektiverne
for revolutionen i Kina
(1926)

Foreningen
VENSKAB med **KINA**
Geysergade 5 - 8200 Århus N

Mao Tsetung

Om modsigelse	4 kr
Om praksis	2 kr
Om rigtig behandling af modsigelser i folket	4 kr
Tjen folket ("de tre mest læste")	1 kr
Imod bogdyrkelse. Bekæmp liberalisme	1 kr
Om rettelse af forkerte ideer	2 kr
Taler ved konferencen i Yenan om litteratur og kunst	4 kr
Om det nye demokrati	4 kr
Om propaganda	2 kr
Imod den skematiske skrivemåde	2 kr
En gnist kan sætte steppen i brand	2 kr
Fra krig til fredelig opbygning	2 kr
Om folkets demokratiske diktatur	2 kr
Den idealistiske historie- opfattelses fallit (5 artikler)	4 kr
Drag omsorg for folkets hverdagsbehov og for arbejdsmetoderne. For en ændring af vort studium. Om ledelsesmetoder	2 kr
Om anden verdenskrig og kampen mod fascismen (9 artikler)	2 kr
Om kollektivbrugsbevægelsens problemer	2 kr
Vejen til forening af folket i hele Kina	2 kr
Den kinesiske revolution og Kinas kommunistiske parti	4 kr
Hvorfra kommer menneskers rigtige tanker? Erklæring af 20.maj 1970	1 kr
Tale til den Nye politiske rådgivende Konferences forberedende komite (1949)	1 kr

----- Oversat og udgivet af -----

Foreningen Venkab med Kina
Geysergade 5, 8200 Århus N.

1947

1948

1949

J.Stalin

Om perspektiverne
for revolutionen i Kina

<u>Til Kuomintangs centrale eksekutivkomite</u> <u>fra Ruslands Kommunistiske Partis</u> <u>centralkomite (1925)</u>	side 1
<u>Om perspektiverne</u> <u>for revolutionen i Kina (1926)</u>	side 3

Foreningen Venskab med Kina

1974

I den her gengivne tale betoner Stalin at han kun vil behandle nogle principielle spørgsmål vedrørende revolutionens perspektiver i Kina. Det han taler om er revolutionens hovedretning, nogle almene grundsætninger og kinesernes anvendelse af dem i deres revolution.

For opfattelsen af det der sker i Kina nu, er den historiske og internationale sammenhæng betydningsfuld, og rent umiddelbart vil talen interessere ved dens syn på de samme spørgsmål, som Mao Tsetung beskæftiger sig udførligt og konkret med i en række af sine skrifter.

Der er altså gode grunde til igen at gøre denne tale lettilgængelig for danske læsere.

TIL KUOMINTANGS
CENTRALE EKSEKUTIVKOMITÉ
FRA RKP(b)'s CENTRAALKOMITÉ

Ruslands Kommunistiske Partis Centralkomité sørger sammen med Dem over tabet af Kuomintang¹ fører, organisatoren af de kinesiske arbejderes og bønders nationale befrielseskamp for det kinesiske folks frihed og uafhængighed, for den kinesiske stats enhed og selvstændighed.

Ruslands Kommunistiske Partis Centralkomité tvivler ikke på, at Sun Yat-sens store sag ikke vil dø sammen med Sun Yat-sen, at Sun Yat-sens sag vil leve i de kinesiske arbejderes og bønders hjerter til skræk for det kinesiske folks fjender.

Ruslands Kommunistiske Partis Centralkomité er overbevist om, at Kuomintang vil holde Sun Yat-sens fane højt i den store kamp for frigørelse fra imperialismen, og at det vil lykkes Kuomintang med hæder at føre denne fane frem til fuldstændig sejr over imperialismen og dens agenter i Kina.

Sun Yat-sen er død — Sun Yat-sens sag leve! Måtte Sun Yat-sens bud leve og styrkes!

Sekretæren for Ruslands Kommunistiske
Partis Centralkomité

13. marts 1925.

J. Stalin

¹ *Kuomintang*, grundlagt som politisk parti i Kina 1912 af Sun Yat-sen til kamp for republikken og landets nationale uafhængighed. Sun Yat-sen døde 12. marts 1925. I sit testamente opfordrede Sun Yat-sen Kuomintang til at holde fast ved forholdet med Kinas Kommunistiske Parti og venskabet med Sovjetunionen og til at udbrede de kinesiske arbejderes og bønders nationale befrielsesbevægelse. I årene 1925–27, da revolutionen udviklede sig i Kina, begik Kuomintangs højre fløj med Chiang Kai-shek i spidsen forræderi mod Sun Yat-sens testamente. I forbund med udenlandske staters imperialister førte denne fløj kampen mod Kinas demokratiske kræfter, der stod under ledelse af det kommunistiske parti.

Mao Tsetung

En lang række af Mao Tsetungs skrifter findes nu på dansk, oversat og udgivet af Foreningen Venskab med Kina. Her er nogle af titlerne (en fuldstændig liste findes bagpå dette hefte):

Om rettelse af forkerte ideer	(1929)	2 kr
En gnist kan sætte steppen i brand	(1930)	2 kr
Imod bogdyrkelse	(1930)	
Bekæmp liberalisme	(1937)	1 kr
Om modsigelse	(1937)	4 kr
Vejen til forening af folket i hele Kina (2 artikler 1938 og 1940)		2 kr
Den kinesiske revolution og Kinas kommunistiske parti	(1939)	4 kr
Om det nye demokrati	(1940)	4 kr
Imod den skematiske skrivemåde	(1942)	2 kr
Fra krig til fredelig opbygning	(1949)	2 kr
Om folkets demokratiske diktatur	(1949)	2 kr
Om kollektivbrugsbevægelsens problemer	(1955)	2 kr
Om rigtig behandling af modsigelser i folket	(1957)	4 kr
Hvorfra kommer menneskers rigtige tanker?	(1963)	
Verdens folk, foren jer ...	(1970)	1 kr

Send beløbet + 1 kr til porto
--- pr postanvisning, check eller i frimærker ---
samtidig med bestillingen til

Foreningen Venskab med Kina Geysergade 5, 8200 Århus N.
--

OM PERSPEKTIVERNE FOR REVOLUTIONEN I KINA

Tale i Kommunistisk Internationales
Eksekutivkomit s kinesiske kommission
30. november 1926

Kammerater! For jeg g r over til selve spørsmålet, må jeg sige, at jeg ikke er i besiddelse af et så udtommende materiale om det kinesiske sp rsm l, som man skulle have for at kunne give et fuldstændigt billede af revolutionen i Kina. Jeg er derfor nødt til at indskrænke mig til nogle almindelige bemærkninger af principiel karakter, som står i direkte forbindelse med spørsmålet om den kinesiske revolutions hovedretning.

Jeg har her Petr vs teser, Mifs teser, to taler af Tan Ping-shan og Rafes' bemærkninger om det kinesiske sp rsm l. Jeg tror, at alle disse dokumenter, uagtet alle deres fortrin, lider af den store mangel, at de g r uden om en hel række fundamentale sp rsm l vedrørende revolutionen i Kina. Jeg tror, at man først og fremmest bor interessere sig for disse mangler. Mine bemærkninger vil derfor samtidig være af kritisk karakter.

1

DEN KINESISKE REVOLUTIONS KARAKTER

Lenin sagde, at kineserne snart vil få deres 1905. Nogle kammerater har forstået dette på den måde, at hos kineserne vil der ske præcis det samme, som skete hos os i Rusland i 1905. Det er ikke rigtigt, kammerater. Lenin sagde på ingen

måde, at den kinesiske revolution vil blive en kopi af revolutionen af 1905 i Rusland. Lenin talte kun om, at kineserne ville få *deres* 1905. Det vil sige, at den kinesiske revolution, foruden de træk, den har tilfælles med revolutionen af 1905, vil få sine særkender, som vil give revolutionen i Kina sit særlige præg.

Hvad er det for særkender?

Det første særkende er, at den kinesiske revolution, der er en borgerlig-demokratisk revolution, samtidig er en national befrielsesrevolution, der vender sin od mod den udenlandske imperialismes herredomme i Kina. Det er først og fremmest derved, at den adskiller sig fra revolutionen i Rusland i 1905. Sagen er den, at imperialismens herredomme i Kina ikke blot viser sig i dens militære magt, men først og fremmest i det forhold, at den kinesiske industris hovedled, jernbaner, fabrikker, bjergværker, banker o.s.v., står til de udenlandske imperialisters disposition eller er under deres kontrol. Men heraf følger, at spørgsmålene vedrørende kampen mod den udenlandske imperialisme og dens kinesiske agenter nødvendigvis må spille en betydelig rolle i den kinesiske revolution. Derved knyttes den kinesiske revolution direkte sammen med de revolutioner, som proletarerne i alle lande retter mod imperialismen.

Det andet særkende ved den kinesiske revolution består i, at det nationale storbourgeoisi er yderst svagt i Kina, og at det er langt svagere end det russiske bourgeois i tiden omkring 1905. Det er let at forstå. Eftersom industriens hovedled er koncentreret i de udenlandske imperialisters hænder, må det nationale storbourgeoisi i Kina nødvendigvis være svagt og efterblevent. I den henseende er Mifs bemærkning om, at det nationale bourgeoisis svaghed i Kina er en af de karakteristiske kendsgerninger ved den kinesiske revolution, fuldstændig rigtig. Men deraf følger, at rollen som initiativtager og leder i den kinesiske revolution, rollen som forer for de kinesiske bønder, uvægerligt må tilfalde det kinesiske proletariat og dets parti.

Men må heller ikke glemme det tredje særkende ved den kinesiske revolution, nemlig det, at jævnsides med Kina eksisterer og udvikler Sovjetunionen sig, hvis revolutionære erfaring og hjælp nødvendigvis må gøre det kinesiske proletariats kamp mod imperialismen og mod de feudale, middelalderlige levn i Kina lettere.

Det er de vigtigste særkender ved den kinesiske revolution, der bestemmer dens karakter og dens retning.

II

IMPERIALISMEN OG DEN IMPERIALISTISKE INTERVENTION I KINA

Den første mangel ved de forelagte teser består i, at de går uden om eller undervurderer spørgsmålet om den imperialistiske intervention i Kina. Hvis man læser tesoerne grundigt, kunne man tro, at der i grunden ikke finder nogen imperialistisk intervention sted i Kina nu, men at der kun foregår en kamp mellem nord-styrkerne og syd-styrkerne eller mellem en gruppe generaler og en anden gruppe generaler. Man er nemlig tilbøjelig til ved intervention at forstå en tilstand, hvor udenlandske tropper marcherer ind på kinesisk territorium; og hvis dette ikke er tilfældet, så er der heller ikke nogen intervention.

Det er en meget alvorlig fejltagelse, kammerater. Intervention omfatter ikke blot indmarch af tropper, og indmarch af tropper udgør i det hele taget ikke det vigtigste træk ved en intervention. Under de forhold, hvorunder den revolutionære bevægelse nu udvikler sig i de kapitalistiske lande, hvor udenlandske troppers direkte indmarch kan fremkalde en række protester og konflikter, har interventionen en mere elastisk karakter og en mere tilsløret form. Under de nuværende forhold foretrækker imperialismen at intervenere ved at organisere borgerkrig i et afhængigt land, ved at finansiere kontrarevolutionære styrker mod revolutionen, ved at yde mo-

ralsk og finansiell støtte til sine kinesiske agenter mod revolutionen. Denikins og Koltjaks, Judénitjs og Wrangels kamp mod revolutionen i Rusland var imperialisterne tilbøjelige til at fremstille som en kamp af udelukkende intern karakter. Men vi vidste alle, og ikke blot vi, men hele verden vidste, at bag disse kontrarevolutionære russiske generaler stod Englands og Amerikas, Frankrigs og Japans imperialister, uden hvis støtte en alvorlig borgerkrig i Rusland ville have været fuldstændig umulig. Det samme må siges om Kina. Wu Pei-fu's og Sun Chuang-fang's, Chang Tso-lin's og Chang Tsun-chan's kamp mod revolutionen i Kina ville simpelthen have været umulig, hvis disse kontrarevolutionære generaler ikke var blevet inspireret af imperialisterne i alle lande, hvis disse ikke havde forsynet dem med penge, våben, instruktører, »rådgivere« o.s.v.

Hvori består Kanton-troppers styrke? Den består i, at de har en idé, en begejstring, der besjæler dem i kampen for frigørelse fra imperialismen; den består i, at de bringer Kina befrielsen. Hvori består de kontrarevolutionære kinesiske generalers styrke? Den består i, at bag dem står imperialisterne i alle lande, ejerne af samtlige jernbaner, koncessioner, fabrikker, banker og handelshuse i Kina.

Derfor drejer det sig ikke blot, eller tilmed ikke så meget om udenlandske troppers indmarch, men om den støtte, som imperialisterne i alle lande yder kontrarevolutionen i Kina. Intervention ved andres hjælp – det er nu kernen i den imperialistiske intervention.

Derfor er den imperialistiske intervention i Kina en ubestridelig kendsgerning, mod hvilken den kinesiske revolution også vender sin od.

Den, der går udenom eller undervurderer den kendsgerning, at der finder en imperialistisk intervention sted i Kina, går derfor udenom eller undervurderer det vigtigste og væsentligste i Kina.

Man siger, at der er visse tegn på, at de japanske imperialister er »velvilligt« indstillede over for kantoneserne og

den kinesiske revolution overhovedet. Man siger, at de amerikanske imperialister i den henseende ikke står tilbage for japanerne. Det er selvbedrag, kammerater. Man skal kunne skelne mellem det væsentlige i imperialisternes – også de japanske og amerikanske imperialisters – politik og maskeringen af denne politik. Lenin sagde tit, at det er svært at vinde en revolutionær ved hjælp af knipler og knytnæver, men at det undertiden er meget let at vinde ham med smiger. Denne sandhed, som Lenin udtalte, må man aldrig glemme, kammerater. I hvert fald er det klart, at de japanske og amerikanske imperialister har fået rigtig godt fat i betydningen af denne sandhed. Derfor må man skelne skarpt mellem smiger og ros til kantoneserne og den kendsgerning, at de imperialister, der er mest rundhåndede med smiger, klamrer sig stærkest til »deres« koncessioner og jernbaner i Kina, som de ikke for nogen pris agter at opgive.

III

DEN REVOLUTIONÆRE HÆR I KINA

Den anden bemærkning til de forelagte teser gælder spørgsmålet om den revolutionære hær i Kina. Sagen er den, at i tesserne er man gået udenom eller har undervurderet spørgsmålet om hæren. (*Tilråb: »Hor!«*) Det er den anden mangel ved dem. Kantonesernes fremrykning mod nord betragtes i almindelighed ikke som en udfoldelse af den kinesiske revolution, men som en kamp, der fores af Kanton-generalerne mod Wu Pei-fu og Sun Chuan-fang, som en kamp om overherredømmet, der fores af nogle generaler mod andre generaler. Det er en meget stor fejl, kammerater. De revolutionære hære i Kina er en meget vigtig faktor i de kinesiske arbejderes og bonders kamp for deres frigørelse. Er det en tilfældighed, at man indtil maj eller juni i år vurderede situationen i Kina som reaktionens herredømme, der begyndte efter at Feng Yu-hsiang's hære havde lidt nederlag, men at de sejr-

rige Kanton-tropper så i sommer kun behøvede at rykke frem mod nord og besætte Hupei, for at billedet fuldstændig forandrede sig til gunst for revolutionen. Nej, det er ikke en tilfældighed. Thi Kanton-troppernes fremrykning betyder et slag mod imperialismen, et slag mod dens agenter i Kina, den betyder forsamlingsfrihed, strejkefrihed, pressefrihed og organisationsfrihed for alle revolutionære elementer i Kina i almindelighed og for arbejderne i særdeleshed. Det er den kinesiske revolutionære hærers særkende og overordentlige betydning.

Tidligere, i det 18. og 19. århundrede, plejede revolutionerne at begynde sådan, at folket, der for største delen var våbenløst eller dårligt bevæbnet, rejste sig og stodte sammen med det gamle regimes hær, og denne hær søgte det at demoralisere eller i hvert fald delvis at drage over på sin side. Det er den typiske form for revolutionære eksplosioner i fortiden. Sådan forløb det også hos os i Rusland i 1905. I Kina har tingene udviklet sig anderledes. I Kina står ikke et våbenløst folk over for den gamle regerings tropper, men et væbnet folk, repræsenteret af sin revolutionære hær. I Kina kæmper den væbnede revolution mod den væbnede kontrarevolution. Dette er et af særkenderne og fortrinene ved den kinesiske revolution. Dette er også et særligt betydningsfuldt træk ved den revolutionære hær i Kina.

Derfor er undervurderingen af den revolutionære hær en utilladelig mangel ved de forelagte teser.

Men heraf følger, at Kinas kommunister må interessere sig særlig meget for arbejdet i hæren.

For det første må Kinas kommunister på enhver måde forstærke det politiske arbejde i hæren og opnå, at hæren bliver en virkelig og forbilledlig hær af den kinesiske revolutions idé. Det er navnlig nødvendigt, fordi alle mulige generaler, der intet har tilfælles med Kuomintang, nu slutter sig til kantoneserne, fordi de er en kraft, der knuser det kinesiske folks fjender, og idet disse generaler slutter sig til kantoneserne, bringer de demoralisation ind i hæren. Sådanne »forbunds-

fæller« kan kun neutraliseres eller gøres til sande Kuomintang-folk ved at styrke det politiske arbejde og ved at organisere en revolutionær kontrol med dem. Ellers kan hæren komme i en meget vanskelig situation.

For det andet må de kinesiske revolutionære, deriblandt kommunisterne, for alvor tage fat på at studere krigsvæsenet. De må ikke se på krigsvæsenet som noget underordnet, thi krigsvæsenet i Kina er nu en særdeles vigtig faktor i den kinesiske revolution. De kinesiske revolutionære, og dermed også kommunisterne, må studere krigsvæsenet, så de efterhånden kan rykke op og indtage ledende stillinger i den revolutionære hær. Dette vil være garantien for, at den revolutionære hær i Kina følger den rette vej, der fører lige til målet. Ellers kan vaklen og svingninger i hæren blive uundgåelige.

IV

KARAKTEREN AF DEN KOMMENDE STATSMAGT I KINA

Den tredje bemærkning drejer sig om, at der i tesserne ikke, eller kun utilstrækkeligt, er taget hensyn til spørgsmålet om karakteren af den kommende revolutionære statsmagt i Kina. Mif har i sine tesser stærkt nærmet sig dette spørgsmål, og det er hans fortjeneste. Men så er han blevet bange og har ikke vovet at føre sagen til ende. Mif mener, at den kommende revolutionære statsmagt i Kina vil blive den revolutionære småborgerskabs statsmagt under proletariatets forerskab. Hvad betyder det? Mensjevikkerne og de Socialrevolutionære var under Februarrevolutionen i 1917 også småborgerlige partier og til en vis grad revolutionære. Betyder det, at den kommende revolutionære statsmagt i Kina vil blive en socialrevolutionær-mensjevikisk statsmagt? Nej, det betyder det ikke. Hvorfor? Fordi den socialrevolutionær-mensjevikiske statsmagt i virkeligheden var af imperialistisk natur, medens den

kommende revolutionære statsmagt i Kina nødvendigvis må være antiimperialistisk. Der er her tale om en afgørende forskel.

MacDonalds regering var ligefrem en »arbejder«-magt, men den var samtidig en imperialistisk regering, for den byggede på opretholdelsen af Englands imperialistiske magt, f. eks. i Indien og Ægypten. Den kommende revolutionære statsmagt i Kina vil have det fortrin frem for MacDonalds regering, at den vil være antiimperialistisk.

Sagen er ikke kun, at Kanton-regeringen, spiren til den kommende revolutionære magt i hele Kina, er af borgerlig-demokratisk karakter, nej sagen er først og fremmest den, at denne magt er antiimperialistisk og ikke kan være andet, og at det betyder et slag mod verdensimperialismen og dermed et slag til gavn for den revolutionære verdensbevægelse, hver gang denne magt rykker frem.

Lenin havde ret, da han sagde, at medens den nationale befrielsesbevægelse tidligere, for verdensrevolutionens epoke, var en del af den almindemokratiske bevægelse, så er den nationale befrielsesbevægelse nu, efter sovjetrevolutionens sejr i Rusland og efter at verdensrevolutionens epoke er begyndt, en del af den proletariske verdensrevolution.

Denne side af sagen har Mif ikke taget i betragtning.

Jeg tror, at den kommende revolutionære statsmagt i Kina, hvad dens karakter angår, i det store og hele vil minde om den statsmagt, som man talte om hos os i 1905, d.v.s. noget i retning af proletariatets og bondernes demokratiske diktatur, men med den forskel, at det overvejende vil blive en anti-imperialistisk statsmagt.

Det vil blive en statsmagt, der danner overgangen til Kinas ikke-kapitalistiske eller rettere sagt socialistiske udvikling.

Det er i den retning, revolutionen i Kina vil komme til at udvikle sig.

Denne udviklingsvej for revolutionen lettes af tre omstændigheder:

for det første ved, at revolutionen i Kina, der er en natio-

nal befrielsesrevolution, vil vende sin od mod imperialismen og dens agenter i Kina;

for det andet ved, at det nationale storbourgeoisi i Kina er svagt, svagere end det nationale bourgeoisi i Rusland var omkring 1905, hvilket vil gøre det lettere for proletariatet at opnå hegemoniet, d.v.s. det proletariske partis ledelse af de kinesiske bønder;

for det tredje ved, at revolutionen i Kina vil udvikle sig under forhold, der gør det muligt at udnytte den sejrtrige sovjetrevolutions erfaringer og hjælp.

Det afhænger af mange omstændigheder, om denne vej sikkert og ubetinget vil føre til sejr. Een ting er i hvert fald klar, nemlig at kampen for netop denne udvikling af den kinesiske revolution er de kinesiske kommunisters hovedopgave.

Heraf følger de kinesiske kommunisters opgave, hvad forholdet til Kuomintang og den kommende revolutionære statsmagt i Kina angår. Man siger, at de kinesiske kommunister skal træde ud af Kuomintang. Det ville ikke være rigtigt, kammerater. Det ville være en meget alvorlig fejl, hvis de kinesiske kommunister nu trådte ud af Kuomintang. Hele den kinesiske revolutions forløb, dens karakter og perspektiver taler utvetydigt for, at de kinesiske kommunister skal blive i Kuomintang og forstærke deres arbejde dér.

Men kan det kinesiske kommunistiske parti tage del i den kommende revolutionære regering? De både kan og skal tage del i den. Revolutionens forløb i Kina, dens karakter og perspektiver taler overbevisende for, at det kinesiske kommunistiske parti bør tage del i den kommende revolutionære regering i Kina.

Dette er en af de nødvendige garantier for, at det kinesiske proletariats hegemoni bliver ført ud i livet.

BONDESPØRGSMALET I KINA

Den fjerde bemærkning gælder spørgsmålet om bonderne i Kina. Mif mener, at man straks bør udstede parolen om oprettelse af sovjetter, nemlig bondesovjetter i de kinesiske landsbyer. Jeg mener, at det er en fejl. Mif foregriber begivenhedernes gang. Man kan ikke oprette sovjetter i landsbyerne og gå uden om Kinas industricentrer. Spørgsmålet om at organisere sovjetter i Kinas industricentrer står imidlertid ikke på dagsordenen nu. Desuden må man huske på, at man ikke må betragte sovjetterne uafhængigt af den samlede situation. Sovjetter, i det givne tilfælde bondesovjetter, ville man kun kunne organisere, hvis Kina kom til at gennemgå en periode med et enormt opsving for bondebevægelsen, der knuste det gamle og skabte en ny magt, under forudsætning af at Kinas industricentrer allerede havde gennembrudt forhindringerne og var trådt ind i den fase, hvor sovjetmagten dannes. Kan man sige, at de kinesiske bonder og den kinesiske revolution i det hele taget allerede er trådt ind i denne fase? Nej, det kan man ikke. Når man derfor nu taler om sovjetter, foregriber man begivenhedernes gang. Derfor skal man ikke nu rejse spørgsmålet om dannelse af sovjetter, men spørgsmålet om dannelse af bondekomiteer. Jeg tænker på bondevalgte bondekomiteer, som er i stand til at formulere bøndernes hovedkrav, og som vil gøre alt for at få disse krav virkeliggjort ad revolutionær vej. Disse bondekomiteer skal udgøre den kerne, omkring hvilke revolutionen på landet udvikler sig.

Jeg ved, at der blandt Kuomintang-tilhængerne og endog blandt de kinesiske kommunister findes folk, der ikke anser det for muligt at fremme revolutionen på landet af frygt for, at man ved at drage bonderne ind i revolutionen vil underminere den antiimperialistiske enhedsfront. Det er en meget stor fejltagelse, kammerater. Jo hurtigere og grundigere de kinesiske bonder drages ind i revolutionen, des stærkere og mægtigere vil den antiimperialistiske front i Kina blive.

Tesernes forfattere, navnlig Tan Ping-shan og Rafes, har fuldstændig ret, når de hævder, at øjeblikkelig opfyldelse af en række af bøndernes mest aktuelle krav er en uafviselig betingelse for den kinesiske revolutions sejr. Jeg tror, det er på tide at gøre ende på den træghed og den »neutralitet« over for bønderne, der kan iagttages i visse Kuomintang-elementers handlinger. Jeg tror, at både Kinas Kommunistiske Parti og Kuomintang, og dermed også Kanton-regeringen, omgående må gå fra ord til handling og rejse spørgsmålet om straks at opfylde bøndernes mest livsvigtige krav.

Hvordan perspektiverne i den henseende vil være, og hvor langt man kan og skal gå, afhænger af revolutionens gang. Jeg mener, at man til syvende og sidst skal stile efter jordens nationalisering. I hvert fald kan vi ikke frasige os en parole som jordens nationalisering.

Hvilke veje og stier skal de kinesiske revolutionære slå ind på for at rejse de mange millioner kinesiske bønder til revolution?

Jeg tror, at der under de givne omstændigheder kun kan være tale om tre veje.

Den første vej er at oprette bondekomiteer og at få de kinesiske revolutionære til at træde ind i disse komiteer for at indvirke på bønderne. (*Tilråb:* »Og hvad med bondeforbundene?«) Jeg tror, at bondeforbundene vil gruppere sig omkring bondekomiteerne, eller at bondeforbundene vil blive til bondekomiteer udstyret med den magt, der er nødvendig for at gennemføre bøndernes krav. Denne vej har jeg allerede talt om ovenfor. Men denne vej er utilstrækkelig. Det ville være latterligt at tro, at Kina har revolutionære nok hertil. Kina har en befolkning på omkring 400 millioner. Af dem er omkring 350 millioner kinesere. Og af dem er over ni tiendedele bønder. Hvis man tror, at en snes tusind kinesiske revolutionære slår til i dette ocean af bønder, er man på vildspor. Det vil sige, at man også må gå andre veje.

Den anden vej er at indvirke på bønderne ved hjælp af den nye revolutionære folkemagts apparat. Der er ingen tvivl

om, at der i de for nylig befriede provinser vil blive oprettet en ny magt efter Kanton-regeringens monster. Der er ingen tvivl om, at denne magt og denne magts apparat, hvis den virkelig vil fremme revolutionen, må tage fat på at opfylde bøndernes mest bydende krav. Og kommunisternes og i det hele taget de kinesiske revolutionæres opgave består nu i at komme ind i den nye magts apparat, nærme dette apparat til bondemasserne og hjælpe bondemasserne med at få opfyldt deres aktuelle krav ved hjælp af dette apparat, idet man alt efter omstændighederne konfiskerer godsejerjorden eller ned-sætter skatterne og fæsteafgiften.

Den tredje vej består i at indvirke på bonderne ved hjælp af den revolutionære hær. Jeg har allerede talt om den revolutionære hærs overordentlig store betydning i den kinesiske revolution. Kinas revolutionære hær er den magtfaktor, der først trænger ind i de nye provinser, der først kommer i berøring med de brede bondemasser, og det er først og fremmest ud fra den, at bonderne dommer om den nye magt, om dens dårlige eller gode egenskaber. Den revolutionære hærs opførsel, dens forhold til bonderne og til godsejerne, dens beredvillighed til at hjælpe bonderne bestemmer mere end noget andet bøndernes indstilling til den nye magt, til Kuo-mintang og til revolutionen i Kina i det hele taget. Hvis man tager i betragtning, at ikke få tvivlsomme elementer har klistret sig op ad Kinas revolutionære hær, og at disse elementer kan forandre hærens fysiognomi til det værre, kan man forstå, hvor stor en betydning hærens politiske fysiognomi og det, man kunne kalde dens bondepolitik, har i bøndernes øjne. Derfor bør Kinas kommunister og Kinas revolutionære i det hele taget gøre alt for at neutralisere hærens bondefjendtlige elementer, bevare hærens revolutionære ånd og sørge for, at hæren hjælper bonderne og rejser dem til revolution.

Det siges, at den revolutionære hær i Kina modtages med åbne arme, men at der så, efter at hæren er gået i kvartér, indtræder en vis skuffelse. Sådan var det også hos os i Sovjetunionen under borgerkrigen. Forklaringen er den, at en hær,

der er i færd med at befri nye provinser og går i kvartér dér, er nodt til på den ene eller den anden måde at få sin forplejning på den omboende befolknings bekostning. Det lykkedes i almindelighed os sovjetiske revolutionære at kompensere dette minus, idet vi ved hjælp af hæren søgte at støtte bonderne mod godsejerelementerne. De kinesiske revolutionære må ligeledes lære at kompensere dette minus ved at føre en rigtig bondepolitik ved hjælp af hæren.

VI

PROLETARIATET OG PROLETARIATETS HEGEMONI I KINA

Den femte bemærkning gælder spørgsmålet om det kinesiske proletariats rolle og betydning fremhæves utilstrækkeligt. Rafes spørger: Hvem skal de kinesiske kommunister orientere sig efter — Kuomintang's venstrefløj eller dens centrum? Det er et mærkeligt spørgsmål. Jeg mener, at de kinesiske kommunister først og fremmest skal orientere sig efter proletariats rolle og betydning, og at de skal få befrielsesbevægelsens ledende mænd til at orientere sig efter revolutionen. Forst så er spørgsmålet stillet rigtigt. Jeg ved, at der blandt de kinesiske kommunister findes kammerater, der anser strejker for en forbedring af arbejderne's levevilkår og retsstilling for uønskede og råder arbejderne fra at strejke. (*Tilvækst:* »Det var i Kanton og Shanghai«.) Det er en stor fejl, kammerater. Det er en voldsom undervurdering af det kinesiske proletariats rolle og betydning. Det må fastslås i teserne, at dette er et afgjort negativt fænomen. Det ville være en stor fejl, hvis de kinesiske kommunister ikke udnyttede den nuværende gunstige situation til at hjælpe arbejderne med at forbedre deres levevilkår og retsstilling — også ved hjælp af strejker. Hvad har vi ellers revolutionen i Kina til? Et proletariats rolle, hvis sønner piskes og pines af imperialismens agenter under strejkerne, kan ikke være en fo-

rende kraft. Man må for enhver pris gøre slut på dette middelalderlige onde for at udvikle følelsen af styrke og følelsen af egen værdighed blandt Kinas proletarer og sætte dem i stand til at føre den revolutionære bevægelse. Ellers kan det slet ikke nytte at tænke på revolutionens sejr i Kina. Derfor må de økonomiske og juridiske krav, som den kinesiske arbejderklasse rejser om en alvorlig forbedring af sin stilling, have den plads i taserne, som tilkommer dem. (*Mif:* »Det står i taserne«.) Ja, det står i taserne, men desværre er disse krav ikke fremhævet tilstrækkelig tydeligt.

VII

SPØRGSMÅLET OM UNGDOMMEN I KINA

Den sjette bemærkning gælder ungdommen i Kina. Det er mærkeligt, at dette spørgsmål slet ikke er berørt i taserne. Spørgsmålet om ungdommen har dog nu overordentlig stor betydning i Kina. I Tan Ping-shans indlæg er der blevet talt om dette spørgsmål, men desværre er det ikke blevet fremhævet tilstrækkelig tydeligt. Spørgsmålet om ungdommen er nu af førsteangs betydning i Kina. Den studerende ungdom (de revolutionære studenter), arbejderungdommen, bondeungdommen: de er tilsammen en sådan kraft, at de kan få revolutionen til at bevæge sig fremad med syvmileskridt, hvis de kom under Kuomintang's ideologiske og politiske indflydelse*. Man må huske på, at ingen føler det imperialistiske åg så stærkt og levende, og at ingen har en så brændende og

* *Anmærkning.* Under de daværende forhold var denne politik rigtig, fordi Kuomintang dengang var en blok af kommunister og mere eller mindre venstreorienterede Kuomintang-folk og førte en antiimperialistisk, revolutionær politik. Senere blev denne politik opgivet, da den ikke mere svarede til den kinesiske revolutions interesser, eftersom Kuomintang vendte sig bort fra revolutionen og senere blev et centrum for kampen mod revolutionen; kommunisterne brød med Kuomintang og trådte ud af denne organisation.

smertelig følelse af, hvor nødvendig kampen mod dette åg er, som ungdommen i Kina. Denne omstændighed må det kinesiske kommunistiske parti og de kinesiske revolutionære på enhver måde tage hensyn til og så meget som muligt forstærke arbejdet blandt ungdommen. Der skal være plads til ungdommen i tæserne om det kinesiske spørgsmål.

VIII

NOGLE KONKLUSIONER

Jeg vil gerne drage nogle konklusioner vedrørende kampen mod imperialismen i Kina og vedrørende bondespørgsmålet.

Der er ingen tvivl om, at det kinesiske kommunistiske parti nu ikke kan nøjes med kravet om annullering af de ulige traktater. Dette krav støttes nu endog af en kontrarevolutionær som Chang Hsüeh-liang. Det er oplagt, at det kinesiske kommunistiske parti skal gå videre.

Man må endvidere have jernbanernes nationalisering som perspektiv. Den er en nødvendighed, og man må arbejde hen imod den.

Man må endvidere have nationaliseringen af de vigtigste fabrikker som perspektiv. I denne forbindelse er der først og fremmest tale om at nationalisere de virksomheder, hvis ejere udmærker sig ved en særlig fjendtlig indstilling og en særlig aggressiv holdning over for det kinesiske folk. Derpå må bondespørgsmålet sættes på dagsordenen og forbindes med perspektiverne for revolutionen i Kina. Jeg tror, at man til syvende og sidst skal arbejde hen på konfiskation af gods-ejerjorden til fordel for bønderne og på jordens nationalisering.

Resten kræver ingen forklaringer.

Det er alle de bemærkninger, jeg ville fremsætte, kammerater.

Småskrifter

Foreningen Venskab med Kina udsender sine "Småskrifter" med oversættelser af kinesiske artikler og fortællinger om opbygningen af det nye samfund, om dagligliv og forhold mellem mennesker og om den praktiske anvendelse af Mao Tsetung-tankerne.

I de udkomne hefter er der bl.a. beretninger om arbejdsforhold på fabrikker, om undervisning, om kvindens stilling, om industri uden forurening, om det fælles ansvar for store opgaver, om folkekommuner og lokalstyre, om stabile priser, om Kina i FN, om kampen mellem de to linjer og kritikken af Konfucius og Lin Piao, om sundhedsvæsen og befrielseshæren o.s.v. samt en liste over bøger om Kina på dansk.

Der er indtil nu udgivet 4 serier, hver på 10 hefter. Prisen er 10 kr pr serie + ialt 3 kr til porto (sålænge de nu færdigtrykte oplag slår til).

Abonnement på Serie 5 koster 15 kr + 5 kr til porto (Fra og med hefte nr 43 (Serie 5 nr 3) og ved senere genoptryk blir prisen 2 kr på grund af de stigende omkostninger)

Send beløbet pr postanvisning,
check eller i frimærker
samtidig med bestillingen til:

Foreningen Venskab med Kina
Geysergade 5, 8200 Århus N.

